

ဝေမျိုးသွင်

ရင်ကွဲမျက်လှည့်

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

စောစောစီးစီး မြူနှင်းတွေကျနေတဲ့ မနက်ခင်းမှာ ဒီဇင်ဘာဟာ ဒီဇင်ဘာလို့ ကို မပြောရဘူး။ "ဒီဇင်ဘာမြူနှင်းကြားက မင်းအရိပ် တွေ.....' ဆိုတဲ့ ဆောင်းဦးလှိုင်ရဲ့ သီချင်းဟာ ငါ့ကားထဲမှာ ဆူညံ...ဆူညံ...။ ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ အရမ်းခံစားနေရပါတယ် ကောင်မလေးရေ။ မဆိုးဘူးလို့ ပြောနိုင်တာတစ်ခုကလွဲရင် နင်ဟာ.. ထင်သလောက်ကြီး လှနေတာမဟုတ်ပါဘဲနဲ့ ငါ့ကိုပြုစားရက်လှချည် လားကောင်မလေးရေ...။ နင်ဟာ တကယ်ပဲ စမ်းချောင်းမှာ နေတာ လား ကောင်မလေးရေ...။ နင်ကတော့ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါက တော့ ဆရာမဒေါ်စန်းစန်းမြင့်ရဲ့ သင်္ချာကျူရှင်လာတတ်ရင်း နင့်ကို စတွေ့ဖူးလိုက်တာ။ ဆရာမရဲ့ အိမ်ရှေ့ကနေ ဘာဖြစ်လို့ ဖြတ်လျှောက် သွားတာလဲ ကောင်မလေးရေ....။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ငါ့ကားကို ဒက်စ်တော့ပဲ အုပ်လိုက်မိ တယ်...ကျွန်ကနဲ...။

အခုအချိန်ထိ ဆောင်းဦးလှိုင်ဟာ ငါ့ကားထဲမှာ သီချင်းဆက် ဆိုနေတုန်းပဲ ကောင်မလေးရေ...။

အခုအချိန်ထိ မြူနှင်းတွေဟာ ပေါက်ပေါက်...ပေါက်... ပေါက်...ကျနေကြတုန်းပဲ မနက်ခင်းလေးရေ...။

အခုအချိန်ထိ ဒီဇင်ဘာဟာ ဒီဇင်ဘာလို့ ကို ပြောဖို့ မလို သလောက် အောင်ပါပဲ.... ကမ္ဘာကြီးရေ...။

"ပြီးတော့ကော ပြီးတော့ကော... နောက်ထပ်ဘာဆက်ဖြစ် ကြသေးလဲ" လင်းထိုက်က ငါ့ကိုမေးတယ်။

"ဒါပဲလေးဘာတွေများ ဆက်ဖြစ်ရဦးမှာ ပဲ၊ ခုချိန်ထိတော့ ရင် ခုန်သံတွေဟာ လတ်ဆတ်နေတုန်းပဲ"

"ငပေါ..."

ငါရဲ့ အဖြေကို လင်းထိုက်ကူ ချီးကျူးထောပနာပြုတယ်။

တကယ်တမ်းတော့ ငါနဲ့ လင်းထိုက်ဟာ နှစ်ယောက်တည်းသော အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြတယ်။ Batch လည်း တူတယ်။ Mafor လည်း တူတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး တတိယနှစ် (စက်မှု)။ လှိုင်သာယာ နည်းပညာတက္ကသိုလ်မှာ ...။ ကျူရှင်ပါတူလိုက်သေးတယ်။ တတိယ နှစ်သင်္ချာက နှစ်ဘာသာရှိတယ်။ ၃၀၁ နဲ့ ၃၀၂ ။ အဲဒီနှစ်ဘာသာလုံးကို ငါကောလင်းထိုက်ကော စမ်းချောင်းက ဆရာမ ဒေါ်စန်းစန်းမြင့်ဆီမှာ ပဲတက်ကြတာ။ တစ်ပတ်ကို စနေ၊ တနင်္ဂနွေနှစ်ရက်...။ စမ်းချောင်းနဲ့ ရွှေဂုံတိုင်ကူးချည်သန်းချည်။ ငါက ရွှေဂုံတိုင်မှာ နေပြီး လင်းထိုက်ကတော့ ကျောက်မြောင်းမှာ နေတာ။ ကျူရှင်ကိုလာရင် ငါကလည်း ငါ့ကားနဲ့ ငါ၊ လင်းထိုက်ကလည်း သူ့ကားနဲ့ သူ။

"နေထွန်းခိုင်....နေထွန်းခိုင်၊ မင်းကိုငါပြောမယ်မယ်နဲ့ ကြည့်နေတာကြာပြီ"

"လင်းထိုက်...လင်းထိုက်၊ မင်းကိုငါ နားထောင်မယ် နားထောင်မယ်နဲ့ ကြည့်နေတာကြာပြီ"

ငါက လင်းထိုက်ရဲ့ ပြောစကားကို လိုက်နောက်မိတယ်။ လင်း ထိုက်ကတော့ ရိုးနေပြီထင်ပါတယ်။ စိတ်တိုဟန်မပြ။ ဒီကောင်မပြောခင် မှာ

ဦးအောင်ပြောပစ်လိုက်တယ်။

"ဘာတုန်း၊ ဘကုန်းနဲ့ ဝလုံးအကြောင်းတွေ ပြောဦးမှာ လား"၏ "မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါပြောချင်တာက ဘဝဆိုတာ သူ့ချည်းနေရင် နည်းနည်းတော်သေးတယ်၊ အချစ်နဲ့ ပေါင်းစပ်ခံရရင် တော်တော်နေရ ထိုင် ရခက်တဲ့ အမျိုးပဲ။ ဘယ်လိုကြီးမှန်းကို မသိပါဘူးကွာ"

"ဟကောင်ရ၊ မင်းက ချစ်တာသေချာသွားပြီလား"

"အိုစမာဘင်လာဒင် အမေရိကန်ကိုမှန်းတာ သေချာသ လောက် ငါအဲဒီကောင်မလေးကိုချစ်မိတာ သေချာသွားပါပြီ သူငယ်ချင်း ရာ"

အဲသလိုဘာကြီးမှန်းမသိလောက်အောင်ကို ငါက ဖွဲ့ဆိုပြနေ ပြန်တော့ လင်းထိုက်ခမျာ သက်ပြင်းတဟူးဟူးချပြရုံမှ လွဲ၍ အခြားတစ်ပါးလည်း မတတ်နိုင်တော့။ ဖြစ်နိုင်တာ နောက်တစ်ခုကတော့ ငါ့အချစ်ကို အထိုက်အလျောက်တော့ ဒီကောင် အသိအမှတ်ပြုသွားလောက်ပါပြီ။ အိုကောင်မလေးရေ၊ နင်ဟာလေ...တကယ်ပါပဲ ..နင်ဟာ...။ သက်ပြင်းချနေတဲ့ လင်းထိုက်ဟာ ခဏရပ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ကို စူးခနဲကြည့်တယ်။

"နေထွန်းခိုင်၊ အဲဒီကောင်မလေးအကြောင်း မင်းဘယ် လောက်သိပြီလဲ"

"ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငါက ဘယ်လောက်သိရမှာ လဲ၊ အခုမှ တွေ့ဖူးတာလေကွာ"

"ဘုရား...ဘုရား...၊ မင်းရဲ့ အချစ်က ငါထင်တာထက် တောင်ပိုပြီး မြင့်မြတ်ကြီးကျယ်နေပါရောလားကွာ"

"အဲဒါကြောင့် ကို ငါက အဲလောက်ထိ ပြောနေရတာပေါ့ကွ"

"မင်းဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ နည်းနည်းမှ ကို အပြောမခံပါလား၊ အေးလေ...အဲဒါတွေခဏထားစမ်းပါ။ ရိုးရိုးလေးပဲ စဉ်းစားကြည့်ရအောင်၊ မင်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်သွားပြီ၊ အဲဒီတော့ ပထမဆုံး အဲဒီကောင်မလေးအကြောင်း သိဖို့ လို လာပြီ။ ဒါကြောင့် ဘာလုပ်ဖို့ ကို မလဲ၊ စုံစမ်းဖို့ လိုမယ်၊ ရည်းစားလက်ရှိ ရှိလာမရှိလား၊ အပါအဝင်ပေါ့။ ပြီးရင် ဘာလုပ်မလဲ၊ အဖြေတောင်းမယ်၊ ချစ်ခွင့်ပန်တာပေါ့ကွာ၊ ရည်းစားမရှိခဲ့ရင် ပြောပါတယ်။ တကယ်တမ်းတော့လည်း သူ့မှာ ရည်းစားရှိရင် တောင် ချစ်ခွင့်ပန်လို့ တော့ ရသေးတာပဲ။ အိမ်ထောင်ရှိမနေဖို့ ပဲလိုတယ်။ ဟုတ်တယ်မလား။"

"ဟုတ်ပဲ၊ ဟုတ်ပဲ၊ သူငယ်ချင်းရာ၊ မင်းပဲမေး၊ မင်းပဲဖြေ၊ မင်းပဲရှင်းပြ၊ ကောင်းပါပေ့ကွာ"

ငါကလင်းထိုက်ကို ငေါ့တော့တော့နဲ့ ပြောတယ်။

"ဒါဖြင့် မင်းက မစုံစမ်းတော့ဘူးလား"

"ငါက အဲလိုမျိုးမဆိုလိုပါဘူး။ စုံစမ်းမှာ ပါ။ စိတ်သာချ၊ စုံစမ်း မှာ စုံစမ်းဦးမှာ ဦးသူငယ်ချင်း"

အဲဒီအချိန်မှာ လင်းထိုက် ရုတ်တရက်စဉ်းစားမိပြီး ငါ့ကိုမေး တယ်။

"မင်းထက်ဆို အဲကောင်မလေးက ဘယ်လောက်လောက် ငယ်လောက်လဲ"

"ငါ့ထက်ဆို ငါးနှစ်လောက်၊ မင်းထက်ဆို ဆယ်နှစ်လောက် ...ဟား..ဟား"

" xxxx xxxxxx"

"ဟား ဟား စတာပါသူငယ်ချင်းရာ၊ အသက်ကလေး ငါးနှစ် လော

က်ပိုကြီးပေးတာနဲ့ အဲလောက်ထိ စိတ်ဆိုးစရာလား လင်းထိုက်ရာ၊ ငယ်
ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မင်းတော့ သေချင်းမျက်စိကျနေပါဦးမယ်"

"တော်တော့ကွာ၊ ဟေ့ကောင်တော်တော့"

"အေးပါကွာ၊ ဟား....ဟား"

ငါနဲ့ လင်းထိုက်နဲ့ ကတော့ အမြဲတမ်းအဲလိုပဲ။ စကား အကောင်း
ပြောလို့ ကို တော်တော်နဲ့ မတူ။ တစ်ခုခုကိုအတည်ပေါက် ပြောဖို့ ဆိုရင်
တော်တော်လေး အချိန်ယူရတတ်တယ်။

"ဟုတ်ပြီ လင်းထိုက် ဟုတ်ပြီ၊ အဲကိစ္စမင်းနဲ့ ငါအပြင်းအထန် ဆွေး
နွေးဖို့ မနက်ဖြန်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လာခဲ့ ဘယ်လိုလဲ၊ ငါဒီနေ့ကို အဲ... ဒီ
နေ့ညကို အပြတ်စဉ်းစားထားမယ်။ မနက်ဖြန်မင်းနဲ့ ဆွေးနွေး ဖို့ အချ
က်အလက်တွေအတွက် ဟုတ်ပြီလား"

"ကောင်မလေးတစ်ယောက်အကြောင်း စုံစမ်းတာများ ၊ အဲ လောက်
ထိဇာမချဲ့ပါနဲ့ ကွာ"

လင်းထိုက်နဲ့ ငါနဲ့ မနက်ဖြန်ချိန်းတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုတာ က
ရွှေဂုံတိုင်၊ ရေတာရှည်လမ်းဟောင်းမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ 'ပျံသန်းခြင်းကဖေး'
ကို ပြောတာပါ။ ကျောင်းတက်နေတဲ့ တစ်လျှောက်လုံး ငါကော ဒီကော
င် ကော ထိုင်နေကျဆိုင်မို့ တစ်ခုခုချိန်းပြီဆိုရင် သိပြီးသား...ပဲ။ လက် ဖ
က်ရည်ဆိုင်လို့ ပြောလိုက်ရင်ရပြီ။ အဲဆိုင်ကိုပြောတယ်မှန်း။ ...ဒီဇင်
ဘာရေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ မြူနင်းတွေနဲ့ ဟောဒီလမ်းမကြီးကို မတရားသိမ်းပို
က် ထားဆဲပါလား။

အခန်း (၂)

"မင်းအကြံပြုလား၊ လင်းထိုက်"

"ငါက ဘာကိုအကြံပြုရမှာ တုန်း"

"ငါကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်း စုံစမ်းဖို့ ကိစ္စလေကွာ၊ ဒါ့ကြောင့် ပဲ ဒီအကြောင်းပြောဖို့ ငါတို့ ဒီနေ့တကူးတကချိန်းထားကြတာပဲ။ ငါ့သူငယ်ချင်းမင်းနှယ်...မေ့တတ် လိုက်လေခြင်း.. လင်းထိုက် ရာ"

ပျံသန်းခြင်းကဖေးမှာ ထိုင်ရင်း ငါနဲ့ လင်းထိုက်နဲ့ ပြောနေကြ တာဖြစ်တယ်။

"ဪ...အေးအေး၊ ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ ခက်တာက အဲ ကောင်မလေးကို မင်းကရုပ်တောင်မှ မှတ်မိလို့ လား၊ မင်းရဲ့ အချစ်က ဝေဝေဝါးဝါးကြီး ဖြစ်နေတဲ့ ဥစ္စာ"

"ငါက တစ်ခါတည်းပဲမြင်လိုက်ရတာလေကွာ၊ အချစ်ကသာ သွားခနဲဖြစ်သွားတာမျိုး"

ငါကလင်းထိုက်ကော ရုတ်တရက်တိတ်ဆိတ်နေကြတယ်။ လင်းထိုက်က စကားစတယ်။

"ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ မင်းပုံကြမ်းဆွဲ"

"Auto CAD နဲ့ လား၊ Microstation နဲ့ လား"

"မနောက်နဲ့ သူငယ်ချင်း၊ အတည်ပြောနေတာ၊ ကောင်မလေး ရဲ့ ပုံကြမ်းကိုမင်းကဆွဲရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မင်းကမမှတ်မိလို့ ၊ မှတ်မိသလောက်နဲ့ ဟိုခြစ်ဒီခြစ် ပုံတစ်ပုံဖြစ်အောင် ဆွဲရမယ်။ အဲဒီပုံ ကြမ်းထွက် လာပြီဆိုမှ ငါတို့ က အဲဒီပုံကြမ်းကိုကိုင်ပြီး လိုက်စုံစမ်းရင် အလွယ်လေးပါ။ ဘယ်ပြေးမလဲ မိချိုသဲ ဖြစ်သွားမယ်"

"ငါကပန်းချီမှ မဆွဲတတ်တာ"

"မင်းဆွဲတတ်စရာမလိုဘူးလေ၊ မင်းက ပန်းချီဆရာတစ် ယောက် ယောက်ဆီ သွားရမယ်၊ မင်းမှတ်မိသလောက် မျက်နှာပေါ်က အချက်အ လက်တွေကို အသေးစိတ်ပြောရမယ်။ ဥပမာ နှာခေါင်းကပြား ပြား၊ နား ရွက်ကကားကား စသဖြင့်ပေါ့။ အဲဒီတော့မှ ပန်းချီရာက ခြုံငုံ ပြီးဆွဲပေး လိမ့်မယ်။ အတွေ့အကြုံရှိပြီးသား ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက် အတွက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာပုံတူတစ်ခုထွက်ဖို့ ဆိုတာ ဘယ် လောက်များ ခက်မှာ မို့လိုတုန်း"

" I See I See ကောင်းလိုက်တဲ့ အိုင်ဒီယာကွာ၊ တစ်ခုပဲ စဉ်း စားနေ တာက အဲဒီပုံထွက် လာပြီးရင် အဲဒီပုံကြီးကိုင်ပြီး ဘယ်လိုစုံစမ်း ရမှာ တုန်း၊ တစ်အိမ်တက်ဆင်း စုံစမ်းရမှာ လား"

"ရွဲ့လိုက်တဲ့ အတွေးအခေါ်ပဲကွာ မင်းနှယ်၊ အဲဒီပုံရပြီဆိုရင် စမ်းချောင်းထဲသွားမယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ ပတ်ထိုင်မယ်၊ စမ်းချောင်း တစ်ဝိုက်မှာ စပ်စပ်စပ်စပ်ရှိတဲ့ ကာလသားခေါင်းလိုမျိုး တ ခ်ယောက် ယောက်နဲ့ တွေ့ရင်ပွဲပြတ်ပြီပဲ။ နောင်ကြီးရေ... တဆိတ်လော က် အကူအညီတောင်းချင်လို့ ပါဆိုပြီး စကားပလလင်ခံ၊ လက်ထဲကပုံကြမ်း လေးကိုပြ၊ အဲကောင်မလေးများ တွေ့ဖူးလားမေး၊ ကံကောင်းလို့ အဲဒီ နောင်ကြီးက တစ်ပါးတည်း သိနေရင် သူ့ဆီက သိချ

င်တာတွေ အကုန် မေးခဲ၊ သူထိုင်လက်စ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းဖိုးတော့ ရှင်းပေးလိုက်ပေါ့ ကွာ၊ အဲလောက်ပါပဲ။ ဘယ်လောက် အဆင်ပြေလိမ့်မတုန်း"

ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောပေမယ့် လင်းထိုက်ကို ငါစိတ်ထဲက ချိုး ကျူးလိုက်မိတယ်။ တော်လိုက်တဲ့ ကောင်....၊ တော်လိုက်တဲ့ ကောင်..။

အဲဒီနေ့က ဘာပဲပြောပြော အဖြေတစ်ခုခုတော့ ထွက်ခဲ့ပါ တယ်။ စုံစမ်းဖို့ နည်းလမ်းဆိုင်ရာ သဲလွန်စလေး တစ်ရပ်ရပ်တော့ ရခဲ့ ပါတယ်။

ကောင်မလေးရေ... ရေးတေးတေးဖြစ်နေရလို့ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နင့် ကိုငါ တစ်ခေါက်တည်း ခဏလေးတွေ့လိုက်ရပြီး ဒီလောက်ကို ချစ်သွား လျက်နဲ့ တောင် သေသေချာချာ မမှတ်မိရကောင်းလားဆိုပြီး စိတ်ဆိုးလို့ ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နင်ကြိုက်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ငါ့ကိုပေးပါ ကောင်မလေးရေ။ ငါ့ကို ပေးပါ။ ပုံရိပ်လေး တစ်ရိပ်ရဲက ရှိသလောက်ပင်ကို စွမ်းအားနဲ့ ငါ့ကို အတွင်းရင်ဘတ်ထဲထိအောင် ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ကောင် မလေးရေ....၊ ကျေးဇူးပြု၍ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ ခွင့်လေး (ပထမအကြိမ်ကလို အမှတ်တမဲ့ တွေ့ရခြင်းမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်) ငါ့ ကို ပေးပါလား၊ ပေးနိုင်မှာ လား၊ ကောင်မလေးရေ...။

ဆရာမဒေါ်စန်းစန်းမြင့်ရဲ့ ကျူရှင်ဟာတစ်ပတ်ကို နှစ်ရက် တည်းနဲ့ လွန်းတယ်ဆိုပြီး ကျူရှင်မရှိတဲ့ နေ့တွေမှာ ပါ ဆရာမအိမ်နဲ့ မျက်စောင်းထိုး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း ငါထိုင်စောင့် ဖူးပါတယ် ကောင်မလေးရေ။ ဒါနဲ့ တောင် နင့်ကိုဘာလို့ များ ထပ်မတွေ့ ရတော့တာလဲ ကောင်မလေးရေ။ ထပ်တွေ့ခွင့်မရတော့တာလဲ။ ဆရာမ အိမ်ရှိတဲ့ စမ်းချောင်းထဲက လမ်းကလေးကို နင်ဘဝတစ်သက် လုံးမှာ အဲဒီတစ်ပတ်တည်းပဲ အပြီးလျှောက်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး အဲဒီတုန်းက

လျှောက် ခဲ့တာများ လား ကောင်မလေးရေ။ မလုပ်ပါနဲ့ ကောင်မလေး
ရေ အဲဒီတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ။

နင့်ကို ငါစက္ကန့်ပိုင်းလေးလောက်သာ တွေ့လိုက်ရတာမျိုးဖြစ် ပေမ
ယ့် ငါ့အချစ်က တော်တော်လေးသေချာပါတယ်။ ယုံပါ...ယုံဖို့ ငါကပြော
တာပါ ကောင်မလေးရေ။

ဘယ်လိုခေါ်မလဲ၊ နင်ဟာ ငါ့ရဲ့ အရူးအမူးပါပဲ ကောင်မလေး ရေ။
ပြီးတော့ အလဲလဲအကွဲကွဲပါပဲ။ နင်နဲ့ ပတ်သက်ချင်နေတဲ့ စိတ်ကို ...၊ နင့်
ကို အရမ်းပဲထပ်တွေ့ဖူးချင်နေတဲ့ စိတ်ကို...၊ ငါဘာများ လုပ် နိုင်မှာ လဲ
ကောင်မလေးရေ၊ ငါဘယ်လိုများ တားဆီးနိုင်လိမ့်မတုန်း။

"လင်းထိုက်ရေ၊ ပန်းချီဆရာ အသိမင်းမှာ ရှိလား"

"ပန်းချီဆရာတောင် ငါကရှာပေးရမယ့်ကိန်းဆိုက်ပါရောလား"

"လုပ်ပါသူငယ်ချင်းရေ၊ Request ပါကွာ"

အဲလိုနဲ့ လင်းထိုက်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ပဲ ဆိုပါတော့။ ငါ့မှာ ပုံကြမ်း အပ်
ဖို့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ချိတ်ဆက်ရခဲ့တယ်။

"ဟေ့ကောင်... ရော၊ ကိုမူးကြီး ဖုန်းနံပါတ်၊ မင်းဖုန်းထဲ Save လုပ်
လိုက်ဦး"

လင်းထိုက်က ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ သူဖုန်းကြီးကို ဆိုပေးတယ်။ ငါလ
ည်း ယူကြည့်ပြီး ပန်းချီဆရာကို မူးကြီးဖုန်းနံပါတ်ကိုငါ့ဖုန်းထဲ သိမ်း မှ
တ်ထားလိုက်တယ်။

"လင်းထိုက်ရ.. မင်းပန်းချီဆရာနာမည်က ဘာရယ်... ကို မူးကြီးဟု
တ်လား"

"အေးလေ အရက်သောက်လွန်းလို့ ရထားတဲ့ သူ့ရဲ့ Nickname တွေ
ပဲ။ မူးကြီး...မူးကြီး... ကိုမူးကြီး ဟုတ်ပြီလား"

"အေးပါကွာ၊ အေးပါ၊ ကျေးဇူးပါလင်းထိုက်ရာ"

ဘာပဲပြောပြော၊ ပန်းချီဆရာကိုမူးကြီးနဲ့ တော့ မနက်ဖြန် ဆက် ဆက်
ကံငါဖုန်းပြောရပေဦးမယ်။ ပျံသန်းခြင်းကဖေးက အပြန်လင်းထိုက်နဲ့ ငါ
နဲ့ လမ်းခွဲတော့ အချိန်တောင် အတော်လင့်ခွဲပြီပေါ့။ လင်းထိုက်က
လည်း သူ့ကားလေးကို ဂူးခနဲ မောင်းပြီးပြန်သွား။ ငါကတော့ ငါ့
အကြောင်းနဲ့ ငါ ကားမယူလာခဲ့ဘူး။ အိမ်နီးတာလည်း ပါတာပေါ့။ စိတ်
ထဲ မှာ တစ်ခုခုမွန်းကျပ်နေရင်၊ တစ်ယောက်တည်းလျှောက်ပြီး လမ်းသ
လားချင်တတ်တဲ့ အကျင့်ကလေးကို မဖျောက်နိုင်သေးတာလည်း ပါတာ
ပေါ့။

လျှောက်တယ်၊ လျှောက်တယ်၊ လေးတိလေးကန်နဲ့ တစ်ခါ တစ်ခါ။
စိတ်လိုလက်ရနဲ့ ... တစ်ခါခါ..။ ငါတစ်ယောက်တည်း လမ်းတွေ
တစ်ဝကြီးလျှောက်ပစ်ခဲ့ပါတယ် ကောင်မလေးရေ။

ရေတာရှည်လမ်းဟောင်း လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ဟိုဘက်ထိပ်

ဒီဘက်ထိပ်... ဟိုဘက်ထိပ်...ဒီဘက်ထိပ်...။

အခန်း (၃)

"ဟဲလို..ပန်းချီရာကိုမူးကြီးနဲ့ ပြောချင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ကိုမူးကြီးပါ"

"ကျွန်တော် ပုံတစ်ပုံလောက် အပ်ချင်လို့ ပါ။ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာပုံပါ။ အဲဒီကောင်မလေးကို ကျွန်တော်က တစ်ခါ ပဲ တွေ့ဖူးလိုက်တာ။ သူ့မျက်နှာပုံစံလေးကို ကျွန်တော်က မှတ်မိသ လောက် ပြောပြမယ်။ ကိုမူးကြီးက အတတ်နိုင်ဆုံးတူအောင် ပုံကြမ်းလေး ဆွဲပေးဖို့ ပါပဲ"

"ကောင်းပါပြီ၊ ဒါဆို ဒီနေ့ပဲ ခင်ဗျားကျွန်တော့်အိမ် လာခဲ့ လိုက်ပါလား။ ကျွန်တော် တစ်နေ့ကုန်အိမ်မှာ ရှိမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုမူးကြီး၊ ကျွန်တော် ခုချက်ချင်းပဲ ဝုန်းဒိုင်းလာခဲ့ ပါမယ်။ ကျေးဇူးပါဗျာ၊ ကျေးဇူးပါ။ Really Really ကျေးဇူးပါ။ Actually ကျေးဇူးပါ။ Deeply ကျေးဇူးပါ။ Appreciately ကျေးဇူးပါဗျာ..."

ကိုမူးကြီးရဲ့ အိမ်လိပ်စာကတော့ လင်းထိုက်ဆီကနေ ငါရပြီး သားဖြစ်တယ်။ ရန်ကင်းမှာ ပါ။ ဒီလိုနဲ့ ကိုမူးကြီးအိမ်ကို ဟိုရှာဒီရှာ ဟို မေး ဒီမေးနဲ့ ပဲ ရောက်သွားတယ်။ ကိုမူးကြီးအိမ်ရှေ့မှာ ငါကားရပ်လိုက် တယ် ။ ကိုမူးကြီးက ထွက် လာပြီး အသင့်ပဲ ဆီးကြိုပါတယ်။ ကိုမူးကြီးရဲ့ ပုံစံကြည့်ရတာ လူကတော့ လူရည်သန့်သန့်ပါပဲ။ ငါ့လိုမျိုးအရပ်က ရှည်

ရှည်၊ လူကပိန်ပိန်၊ ငါက ပြေးကာလွှားကာ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဆီးကြို
နေတဲ့ ကိုမိုးကြီးကို အတင်းဖက်လိုက်တယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကိုမိုး
ကြီး လန့်သွားပုံပေါ်တယ်။

"ဘယ်လိုဖြစ်ရသလဲဗျာ။ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဗျ။ ခင်ဗျား.. ခင်ဗျား...
အရေးထဲခေါ်မယ်ဆိုမှ ခင်ဗျားနာမည်တောင် ကျွန်တော်မေး မထားမိ
ဘူး"

အဲဒီတော့မှ ငါလည်း ဖက်ထားတာကိုပြန်ဖြည်းပြီး ပြောရတယ်။

"ကျွန်တော် နေထွန်းခိုင်ပါကိုမိုးကြီး၊ ဆော်ရီးဗျာ၊ ကျွန်တော် အရမ်း
ဝမ်းသာသွားလို့ ပါ။ ကိုမိုးကြီးကို ခုလိုအကောင်းအတိုင်း တွေ့လိုက် ရ
တာလည်း ပါတယ်"

"ဗျာ..ကိုနေထွန်းခိုင်၊ ကျွန်တော်က အကောင်းအတိုင်းကြီး မရှိလို့
ဘယ်လိုရှိနေမှာ တုန်း"

"ဒီလိုပါကိုမိုးကြီးရယ်၊ လူဆိုတာ ကွေးသောလက် မဆန့်ခင် ဆန့်
သောလက်မကွေးခင်လို့ အဆိုရှိကြတယ်မို့လား"

"အေးဗျာ ကိုနေထွန်းခိုင်ရေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အခုပဲ အ
ခေါင်းသွားမှာ ရင် ကောင်းမလား၊ ဟာဗျာ... အရေးထဲ ခင်ဗျားလုပ် တာ
နဲ့ ကျွန်တော်တောင် ယောင်ကုန်ပြီ၊ အတော်နောက်တဲ့ လူ"

"ဟားဟား....မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ကလေး နောက်မိတာပါဗျာ"

"ခင်ဗျား မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ကလည်း ...၊ ကျွန်တော်တောင် သိချိုင်းကု
န်းရောက်ဖို့ သိသိလေးလိုတော့တယ်"

စကတည်းယဉ်သကို ဆိုသလိုကိုမိုးကြီးနဲ့ ငါနဲ့ ချက်ချင်းပဲ ခင်
သွားကြတယ်။ ကိုမိုးကြီးပြောပြလို့ ထပ်ပြီးသိလိုက်ရတာ တချို့လည်း

ရှိသေးတယ်။ ကိုမိုးကြီးရဲ့ နာမည်အရင်းက ကိုရန်နိုင်လို့ ခေါ်တယ်။ အရက်သောက်တဲ့ စံချိန်ကို သူမတူအောင် တင်ထားနိုင်လို့ ကိုမိုးကြီး လို့ ခေါ်ရင်း ခေါ်ရင်းက နှုတ်ကျိုးသွားကြတာတဲ့ ။ ပြီးတော့ ကိုမိုးကြီးက B A သွဲ့ရ။ ကျောင်းပြီးကာလ လေးငါးခြောက်နှစ်လောက်တော့ Architect အလုပ်လုပ်ခဲ့သေးတယ်။ နောက်တော့ ပန်းချီရေးတဲ့ အလုပ်ပဲ ပြောင်းလုပ်ဖြစ်တော့တာပဲတဲ့ ။ ပန်းချီဆွဲရတာက Architecture တစ်ပုံဖန် တီးရတာထက် အနုပညာပိုင်းဆိုင်ရာ Freedom ပိုရှိလို့ ဆိုပြီး ကိုမိုးကြီးက ပြောတယ်။

ဘာပဲပြောပြော ငါ့အတွက်ကတော့ ငါလိုချင်နေတဲ့ ကောင်မ လေး မျက်နှာပုံကြမ်းလေး သူ့ဆီက ရရင်ပြီးတာပါပဲ။

"ဟုတ်တယ်မို့လား ကိုမိုးကြီး"

"ဟုတ်တာပေါ့ဗျ ကိုနေထွန်းခိုင်ရဲ့ "

ငါကလည်း ငါ့အတွေးနဲ့ ငါမေး၊ ကိုမိုးကြီးကလည်း သူ့အတွေးနဲ့ သူဖြေ၊ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်နေကြပါတယ်။

"ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာပုံစံလေးက ဘယ်လိုပုံစံ လေးတုန်း"

ကိုမိုးကြီးက ငါ့ကိုမေးလိုက်တာဖြစ်တယ်။ ဟုတ်သားပဲ မျက်နှာပုံစံ မပြောပြဘဲ သူ့ဘယ်လိုဆွဲမလဲ။

"ကိုမိုးကြီးရဲ့ ခက်တာက ဒီလိုဗျ"

ငါနဲ့ ကိုမိုးကြီးနဲ့ က သူ့ရဲ့ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ပွားနေကြ တာဖြစ်တယ်။ ကိုမိုးကြီးရဲ့ အမေးကို ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ ငါက စကား ခံလိုက်တာဖြစ်တယ်။ ကိုမိုးကြီး ဧည့်ခံထားတဲ့ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုလည်း တ

စိတ်လောက် သောက်လိုက်သေးတယ်။

"ကျွန်တော်က အဲဒီကောင်မလေးရုပ်ကို ဝါးတားတားဗျာ""ဆိုလိုတာ ခင်ဗျားကဖျန်ခနဲပဲ တွေ့လိုက်ရလို့ သေချာမမှတ် မိတာမျိုး"

" Sure, Sure..."

"ကိုယ်သေချာတောင် ရုပ်မမှတ်မိလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားက ဘယ်လိုများ ချစ်မိသွားတာတုန်း"

"အဲမှာ စတွေ့တာပဲ ကိုမူးကြီး၊ အဲမှာ စတွေ့တာပဲလေဗျာ"

"ဘာကိုတုန်းဗျာ..."

"အချစ်က တစ်ခါတလေ အရမ်းလေးနက်သွားတဲ့ အခါမှာ မသဲ ကွဲတဲ့ ပုံရိပ်လေးတစ်ခုကိုတောင် ဖမ်းပြီးစွဲလန်းလို့ ရတယ်၊ ချစ်လို့ ရတယ် ဆိုတာကို ပြောချင်တာပါ။ ခင်ဗျားဘယ်လိုများ သဘောရပါသတုန်း ကိုမူးကြီးရဲ့ "

"ဘယ်လိုသဘောမှ မရပါဘူး ကိုနေထွန်းခိုင်၊ ခုလောလော ဆယ်အရေးကြီးတာက ခင်ဗျားမှတ်မိသလောက်ပဲ ပြောပြ၊ ကျွန်တော်က ပုံကြမ်းဆွဲမယ်။ ခင်ဗျားလည်း ဘေးမှာ ရှိနေတာဆိုတော့ သိပ်မခဲယဉ်းလောက်ပါဘူး"

ဒီလိုနဲ့ ကိုမူးကြီး ပုံကြမ်းဆွဲလို့ ရအောင် ငါကလိုအပ်တာတွေ ပြောပြပေးရတယ်။ ငါကမှတ်မိသလောက်လေး ပြောပြ၊ ကိုမူးကြီးက အကြမ်းဆွဲ၊ မှားရင်ပြင် လို့ ရင်ဖြည့်....နဲ့ အတော်လေးတော့ ခရီး ရောက်ကြပါတယ်။

"နာခေါင်းကတော့ ဘယ်လိုတုန်းသိလား၊ ကိုနေထွန်းခိုင်ရဲ့ "

"အပေါက်နှစ်ပေါက်ပါပြီး ခပ်ရှူးရှူးလေး ထင်တာပဲ"

"ခင်ဗျားပြောမှ ပဲ အပေါက်နှစ်ပေါက်က ပါရတော့မှာ လား"

"ခင်ဗျားပဲ ကျွန်တော်သိသလောက်ပြောပြဆို"

ဒီလိုနဲ့ ကိုမူးကြီးနဲ့ ငါနဲ့ ဟာ ရုပ်သေချာမမှတ်မိတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာပုံကြမ်းကို ဇွတ်အတင်းဖန်ဆင်းကြရပါတယ်။

"သိပ်ချောသိပ်လှဖို့ မလိုဘူးနော် ကိုမူးကြီး ဟဲ...ဟဲ"

"ရုပ်မဆိုးသွားရင်တောင် ကံကောင်းမှတ်ပါ"

"ဟား ဟား ဟားဟား....."

ကောင်မလေးရေ... အို... ကောင်မလေးရေ။ ဘာပဲပြော ပြော ငါနှင့် ကိုအရမ်းချစ်ပါတယ်ဟာ။ ကောင်မလေးရေ အို...ကောင် မလေးရေ။ ကိုမူးကြီးပုံဆွဲတာကလည်း ကြာလွန်းတယ်ကွာ။ ကောင် မလေးရေ...အို.. ကောင်မလေးရေ။ နင်ဟာ အရမ်းများ ချောနေတာ မျိုးလား ကောင်မလေးရေ။ ကောင်မလေးရေ...အို...ကောင်မလေး ရေ။ ဒါမှ မဟုတ်နင် ဟာ ရွက်ကြမ်းရေကျိုများ လား ကောင်မလေးရေ။ ကောင်မလေးရေ.... အို... ကောင်မလေးရေ။ နင်ဟာ ရုပ်ကလေး ခပ်ဆိုးဆိုးပဲလား ကောင်မလေးရေ။ ကောင်မလေးရေ....အို... ကောင်မလေးရေ။ ငါနဲ့ နင်နဲ့ ထပ်ဆုံခွင့်ပေးပါလား ကောင်မလေးရေ။ ကောင်မလေးရေ...အို...ကောင်မလေးရေ။ သိပ်ပြီးလျှို့ဝှက်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲနဲ့ တောင် ငါ့ဘဝထဲ နင်စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့ပုံက အဘယ်ကြောင့် များ အနည်းငယ် ဂန္ထရန်ခဲ့ရပါသလဲ ကောင်မလေးရေ။ ကောင်မလေး ရေ....အို...ကောင်မလေးရေ။ ကိုမူးကြီးပုံဆွဲတာကလည်း ကြာ လွန်းပါတယ်ဗျာ။

"ရော့ဗျာ ကိုနေထွန်းခိုင်...၊ ခင်ဗျားရဲ့ ခရေဇီ (Crazy) ပုံကြမ်း လေး"

ငါက ပုံကိုယူကြည့်လိုက်တယ်။ ကိုမူးကြီးရဲ့ ပန်းချီအရည်အ ချင်းက ငါထင်ထားထက်တောင် တော်နေပါလား။

"ခင်ဗျားဘယ်လိုသဘောရသလဲဗျ"

"ရုပ်ကိုမေးတာလား"

"ဒါပေါ့"

"သိပ်လှတဲ့ အထဲ မပါပေမယ့် ရွက်ကြမ်းရေကျိုတော့လည်း မကပါဘူး"

"မဆိုးဘူးဆိုတဲ့ အဆင့်အတန်းမျိုးလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် အဲဒါကိုပြောတာ"

"ကိုမူးကြီးရေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ပုံကြမ်းလေးပြီးသွားမှ တောင် ကျွန် တော့်ရဲ့ အချစ်ဒီဂရီတွေဟာ ပိုပြီးတောင် ရေလွတ် လာပြီဗျ"

"သွားပြီကိုနေထွန်းခိုင်ရေ၊ ခင်ဗျားကတော့ သွားပြီပဲ"

"အေးဗျ သွားပြီသွားပြီ၊ ကျွန်တော်ပြန်ဆုံမယ်နော် ကိုမူးကြီး"

ငါကပုံကြမ်းလေးယူ၊ လစ်မယ့်ဟန်ပြပြီး ကိုမူးကြီးကို နောက် လိုက်တယ်။ ဘယ်ရလိမ့်မလဲ၊ ကိုမူးကြီးကလည်း ငါ့လက်ကိုအတင်း လှမ်းဆွဲဖမ်းတယ်။

"ဟား...ဟား၊ ဟေ့လူ၊ ဒီလိုပြန်လို့ ရရိုးလားဗျ"

တကယ်မဟုတ်မှန်း၊ ငါနောက်နေတာမှန်း ကိုမူးကြီးက သိသား ပဲ။ အရေးအကြီးဆုံးက ပန်းချီဆွဲခမှ မပေးရသေးဘဲကိုး...။

"ဟား ဟား ဟား၊ အရမ်းများ လန့်သွားသလားဗျ ကိုမူးကြီးရဲ့ "

ငါက ပန်းချီဆွဲခ ကျသင့်ငွေကို ကိုမူးကြီးကိုပေးလိုက်တယ်။

"မလျှော့တော့ဘူးလား ကိုမူးကြီးရ"

"ထွက်ခတ် ခတ်တဲ့ သဘောမျိုး ငါက ထပ်နောက်မိပြန်တယ်။

"ဒါတောင် လူရင်းဈေးလျှော့ယူထားတာဗျ။ အခုလို ပုံကြမ်းမျိုး ဆွဲရတာက စုံထောက်ပန်းချီဆန်သွားပြီလေ။ စုံထောက်ပန်းချီဆွဲခနှုန်းနဲ့သာ ကျွန်တော် ယူရရင် ကိုနေထွန်းခိုင် ဒီထက်သုံးဆလောက်တောင် ပေးသွားရနိုင်တယ်"

"အလိုလေး... ကိုမူးကြီးရေ၊ တော်ပါတော့၊ အဲလောက်သာ ပေးရရင် ကျွန်တော်တောင် အဲဒီကောင်မလေးကို ချစ်ချင်စိတ်ရှိမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး"

"ဟား ဟား ဟား ဟား.... ဟား ဟား ဟား ဟား...."

ငါရယ် ကိုမူးကြီးရယ် နှစ်ယောက်ရဲ့ ရယ်သံများက ရန်ကင်းတစ်မြို့နယ်လုံးပင် လွှမ်းသွားမတတ်။

ကောင်မလေးရေ...

အို...ကောင်မလေးရေ၊

လူ့ဘဝဖွဲ့စည်းပုံတွေဟာ...၊

ဘယ်လောက်ထိအောင် ဂမ္ဘီရဆန်လွန်းပါစေ...၊

ဇာတ်လမ်းတွေရဲ့ အစဟာ...၊

ခုလောက်ထိ ခက်ခဲနေတာမျိုးလောက်တော့...၊

အရမ်းပဲ တစ်ဖက်သတ်ဆန်နေမှာ လား...၊

ကမ္ဘာကြီးရေ...။

*